

ВРЛА ГОСПА

Ти си, на свету таштом,
Госпо, са ножем под плаштом,
Срце моје!...
Страственост зреника,
Тајанствености – слика,
Нас двоје!...

Откад испод Куле Нел,¹
Дубоко под Замком Прел,
Зло доба зре,
Спавача свих у Сени,
За казну награђених,
– И на век.

Када си Фризета,²
Карневалска фуфета
Моја сва!...
Ни калфа те ништак,
Ни Рембрант од киста,
Не би кô ја!

Нек чека Маркизу,
Уз прквицу стиснут,
Пусташко,
Каруце мрк-зелене,
Кô лупеж из сене,
Под маском.

– Мој ред! – Крстар сам и ја, кер,
Мој пират-фијакер,
Бавом,
Обавиће нас, једро,
Жалузина једро:
– Право!...

¹ Споведа се да су Филип Лепи, од Француске, Маргарета и Жана Бургундска, страшно ашиковали у кулама. Сведоке су наградили бацањем у Сену. (Прим. њрев.)

² Фризета је весела, мушкољубива, карневалска, курав-дружбеница боема. (Прим. њрев.)

– Болни ход на торањ блистав,
 Врхом степеништа...
 Какав газ!
 – Корак шести – Ех, слушај,
 Оде ми, госпо, душа!
 У бездно, баш!

На песнички таван,
 Где класикица спава,
 Пролет света,
 Пустопашна Мека,
 Похотник је зекан:
 Два'ест лета!

Дођи, анђеле, медно,
 Божјачкој луди бедној
 Требаш!
 Јадном врагу на струни,
 Крилом га врхуни,
 До неба!

Беатриче Дантеова,
 Слатком руком буди прова,
 Челу мојем...
 Или нек те ћида, простак,
 Води добру преко моста,
 Узројен.

Сутра, кô мужјак мантре,
 Дођи ми, Брадаманте!³
 Ђурђиц-росе!
 Кô ђачић среће, бокун,
 Подсмеј се бделном оку,
 Смеђокосе!

³ Брадаманте, ратница, хришћанка, из Ариостовог *Бесној Орланда*. Улоге су травестиране. Сада је песник женка, а госпа мушкарац! (Прим. њрев.)

СТАРОМ РОСКОФУ

(Луланка у северозападном молу)

Пиратско гнездо, стара стено
Корсарска! – под олујним днима,
Спи твој рон у сну каменом
Уз шпиље алосаних плима...

Хрк ти морем, хрк бризама;
Рог је твој сред маглених тама,
Ход ти морски зна хрид света...
– Спиј: покојем то око потри
Што енглеске прове мотри,
По обзорима, триста лета.

– Спиј, древни броде усидрени;
Песма сипа, корморана
Тих песника урагана
Лулаће те морем леним...

– Спиј, опајдаро матроза;
Бди над тобом далги гроза,
Златаст појас што те кити,
Винске ноћи нек не буди,
Крвљу, ватром! – Твоје груди
Злато неће опржити.

– Миловнице где вам красне...
– Морем луди, славом ташти! –
Где дивови! вухве квасне!
Ригај пљуца кубурастих...

Куд битке, заставе-ране,
У дроњке неба растргане!...
– Свод оловни ти дине мива...
Замукоше танад-рике
Што сејаху кроз звонике
– Кô ушљивом тучом шљива...

Под црним димњацима гроба,
Сан ти деце слуша мекан,
Врес бродара од пре века,
Олупине дивног доба...

.....

Спи свој покоп топ железни,
 Лицем тлу и ћорци-ћулад,
 Ињем зимских луна грезни...
 Сном све рђа починула.
 – Хркачу стари, хрк ти зракаст,
 Држи чељуст наперену
 На Енглеску!... бујност снену,
 Као посни цвет тршћака.

(Роскоф. – децембар)

ВЕНДЕТА

Не желиш моје душе плам
 Док ти недрим задњи згар:
 Платићеш ми драги, бар!...
 Не једи се – жена сам! –

Нећеш моје коже пут:
 Отров-дух сам, језуита,
 Гледај ме!... јез-увита,
 Језуит кô крастач пруд,

Глатка као смрдибуба,
 Компањон је са мном, да,
 У, баш...! – без срдних зуба –
 Ђуди мојој Ти си драг!

Мој јаспису, Ја сам пизма,
 Змија, она змијуша,
 Ледна, грижна, пелин-клизна,
 Прамајке ти стари кушач...

Не вредиш, мој гусан-творе,
 Више од сене њене...
 Бар моје песме морне?...
 Вредиш ли ми, осим, мене?...

ПАРИЗ НОЋУ

То је круг небески, бакрен жар духа,
Безмерна тепсија где Благ Бог куха,
Ману за лутке-вечног јела запар.
Назнојен соком, и љубавни папар.

Судоперци, верни, уз рерну што капа,
И шушка тихо жеглост мяса суха,
Врчеве пуне пјанци од послуха,
Чекајућ свој ред, дрхти јадник-хлапац.

Ти мислиш, планету пржи сунчев строј,
Тај грез, гризни, грашни, бујног злата рој?
Не, то са неба псећа супа бучи.

Неки су сунчани, ми, испод стреје,
У тундри хладној где светлост не греје...
Наша је душа само мехур жучни.
Искрено, то бих, не медене лучи.

НЕСАНИЦА

Несаницо, невид створе!
Волиш ли свог ума море?
Урок-оком усхићено,
Мотриш тог што чаршав глође,
Преврћућ се од чамоће!...
Дијамантском, црном зеном.

Што кроз ноћи пробдевене,
Кô недеље кишне, лене,
Ти нас лижеш попут псине:
Бдењем наде и кајности,
Бубњиво нам ухо гостиш,
И дном збориш... мук тишине?

Зашто грлу усахнулом,
Празан путир пружаш тмуло,
Истежемо врат нам јалов,
– Тантал-жедник привиђења:
Ашик-врч ил' горки талог,
Олово ил' росна пена! –

Несаницо, ниси л' дивна?...
 Зашто, дево похотљива,
 Стежеш нас међ бутинама?
 И јецаш на наша уста,
 Реметиш нам дремеж пустар,
 А не спијеш никад с нама?

Чему красу грезних тмина,
 Тако црна образина?...
 Златне снове метеш болне?...
 Ниси л' љубав сред празнине,
 Дах уморне Месалине,
 Али вазда неутолне?

Несаницо-Хистеријо,
 О, јеси ли вергл мио,
 Свих Хосана изабраном?...
 Ил' вечни терзијан, чикав,
 У дамару проклетника,
 Због стиха – тек њему знаном?

Ил' Буридан-магаренце,
 Лептирак кроз пакла зденце?
 Твој пољубац ускључало,
 Леди нас у челик јару...
 Згнезди ми се у дашчару!...
 Одспавајмо скупа мало.

(Са француској џревео Бојан Белка)